

ČEKA DA BUDE MILOSTIV

(ISA. XXX 15-33, LAUTOV PREVOD.)

15. ZAISTA ovako govori Gospod Jehova, Svetac Izraelov; Okretanjem od vaših puteva, i ustrajavajući spokojno, bićete spašeni; U tišini, i u pobožnom pouzdanju, biće vaša snaga; Ali niste hteli da poslušate.
16. I rekli ste: Ne, nego ćemo na konjima pobeći; Prema tome ćete biti naterani u beg; I na brzim konjima ćemo jahati; Prema tome biće brzi, koji vas progone.
17. Jedna hiljada, na prekora jednog; Na prekora pet, deset hiljada vas će bežati; Dok ne budete ostavljeni kao barjak na vrhu gore; I kao svetionik na visokom bregu.
18. Ipak zbog ovoga će Jehova čekati da vam pokaže naklonost; Baš zbog ovoga će iščekivati u tišini, da može imati milosti nad vama; (Jer Jehova je Bog suda; Blagosloveni su svi koji se uzdaju u njega);
19. Kada će sveti narod boraviti na Sionu; Kada ćeš Ga u Jerusalimu preklinjati plačući: Na glas tvog vapaja On će biti obilno milostiv prema tebi; Tek što čuje, odgovoriće ti.
20. Iako ti je Jehova dao hleb patnje, i vodu nevolje; Ipak pravovremena kiša neće više biti obuzdavana; Nego će tvoje oči videti pravovremenu kišu.
21. I tvoje uši će čuti kako ti šapće iza, Govoreći, To je put; njim hodajte; Ne skrećite u stranu, na desno, ili na levo.
22. I vi ćete smatrati kao uprljan pokrivač vaših srebrnih idola; I odeću svojih livenih kipova od zlata; Odbaciće ih kao prljavu odeću; Reći ćeš im, Odlazite od mene.
23. I On će dati kišu za tvoje seme, Sa kojim ćeš zasejati zemlju; I hleb od prinosa zemlje; I biće obilan i izdašan. Tada će tvoja stoka pasti na velikom pašnjaku;
24. A volovi, i mladi magarci, koji obrađuju zemlju, Ješće dobro fermentisan maslin, ovejan rešetom i sitom.
25. I na svakoj visokoj gori, I na svakom visokom bregu, Biće raspršene bujice, i potoci vode, Na dan velikog pokolja, kada silni padnu.
26. I svetlo od meseca biće kao svetlo od meridijanskog sunca; A svetlo od meridijanskog sunca biće sedmostruko: Na dan kada će Jehova poviti povredu svog naroda; I izlečiće ranu, koju je njegov udarac naneo.
27. Gle, ime Jehove dolazi iz daleka; Njegov gnev plamti, a plamen žestoko besni; Njegove usne su pune gneva; A njegov jezik je kao proždriuci plamen.
28. Njegov Duh je kao bujica koja preplavljuje; Dosegnuće do sredine grla; Dolazi da razbaca nacije sa rešetom propasti; I tu će biti uzda, da ih zavede, u vilicama naroda.
29. Izgovorićete pesmu, kao u noći kada je praznik svečano proglašen; Sa radošću srca, kao kada neko maršira uz zvuk svirala; Da ide na Jehovinu goru, ka Izraelovoj Steni.
30. I Jehova će učiniti da se njegov slavni glas čuje, I da se vidi bljesak niz njegovu ruku; Sa srditim gnevom, i plamenom proždriuce vatre; Sa žestokom olujom, i naglim pljuskovima, i tučom.
31. Glasom Jehove će Asirac biti potučen; on, koji je bio spreman da udari svojom palicom.
32. I to će biti, da gde god će proći palica ukora, Koji će Jehova jako položiti na njega; Biće to praćeno sa bubnjevima i harfama; I sa žestokim bitkama boriće se protiv njih.
33. Jer Tofet je određen odavno; Isto je čak i za kralja pripremljeno; Učinio ga je dubokim; učinio ga je prostranim; Varena lomača, i obilje goriva; A Jehovin dah, će to zapaliti kao sumporni potok.

Iako je izbor iz Pisma za proučavanje prilično dugačak, ne treba da postanemo zbunjeni zbog toga. Nemojte očekivati da razumete na početku svaki izraz u tome. Postoji nekoliko delova Biblije gde ne možemo pronaći stvari koje su teške da budu shvaćene, čak i kada je opšte gradivo veoma jasno. U svim takvim slučajevima radite linijom manjeg otpora. Nemojte

potrošiti vreme radeći unazad; to jest, nemojte početi kod kraja i pokušati da radite do početka. Kod proučavanja Pisama, uvek zgrabite prvo ono što je očigledno na prvi pogled, kao što su jednostavna obećanja. Ona će vas voditi nežno napred do razumevanja onoga što nije toliko očigledno. Zapamtite da je Hristov krst Božje otkrivenje za čoveka, i da je zato preko obećanja to da treba da razumemo sve njegove reči i postupke. Naše prethodno proučavanje Isaije pokazalo nam je da se primenjuje na nas kao i na ljude koji su živeli kada je bilo napisano; prema tome moramo ga proučavati za našu sopstvenu ličnu korist. Ako u bilo kojoj lekciji zapazimo jednu istinu koja nam je nova, ili jednu novu postavku istine, koja će osvetliti našu stazu, i učiniti lakšim za nas da se uhvatimo za Božansku snagu i da nadvladamo, činimo dobro. Ponekad ćemo biti u stanju da pronađemo mnogo takvih stvari.

SNAGA U SPOKOJU

RADI povezanosti uključujemo jedan stih koji je bio u prethodnoj lekciji. Petnaesti stih treba biti toliko čvrsto učvršćen u umu svakoga da nikada ne može biti zaboravljen. „U povratku i počinku biće vam spasenje, u spokoju i pouzdanju biće snaga vaša.“ Počivanje u Gospodu! Kakvu snagu to pruža. Sva sila je onda upotrebljena u našu korist. „Gospod je moj deo, govori duša moja, zato ću se u njega uzdati. Gospod je dobar onima koji na njega čekaju, duši koja njega traži. Dobro je čoveku da se uzda i spokojno iščekuje Gospodnje spasenje.“ Plač. iii 24-26.

„ALI niste bili voljni.“ To je bio slučaj sa Izraelom iz davnina, i u velikoj meri je sada slučaj. Mi pokazujemo naše neznaboštvo našom nevoljnošću da verujemo Gospodu. Plašeci se da verujemo Gospodu, i misleći da u ovom slučaju moramo koristiti naše sopstveno umeće da nam pomogne da izađemo iz teškoće, mi pokazujemo da se smatramo bogovima, većim od nebeskog Boga.

„NEGO ste rekli: 'Ne; jer pobeći ćemo na konjima'; zato ćete bežati.“ Konj je brz i dobro obećava kao sredstvo za bekstvo od opasnosti. Za one koji mu veruju, Bog priprema sto u prisustvu njihovih neprijatelja (Ps. xxiii 5), gde mogu spokojno sedeti i jesti dok neprijatelj besni i troši svoju snagu uzalud; ali ljudi uglavnom postanu uplašeni na urlikanje protivnika, i beže iz svog mesta zaštite. Misle da postoji veća sigurnost u bežanju nego u verovanju Gospodu. Šta je posledica?—,Prema tome ćete biti naterani u beg.“ Naravno; to je ono za šta smo planirali; i ako smo naterani u beg, tu će sigurno biti neko ko progoni, i oni koji progone biće brzi. Planiramo za poraz umesto za pobedu.

ZAPAZITE suprotnost između onih koji veruju Gospodu i onih koji pokušavaju da „biju svoje sopstvene bitke.“ Božje obećanje Izraelu je bilo da ako veruju u njega, i drže njegove zapovesti, jedan čovek treba da tera hiljadu, a dva treba da

nateraju deset hiljada u beg. Vidi Pnz. xxxii 30; INav. xxiii 10. Međutim kakva promena se odigrava kada je Bog ostavljen. Onda „će jedna hiljada bežati na prekora jednog;“ a na prekora pet, deset hiljada će bežati. Slučaj je tačno preokrenut. Imajte na umu da je potrebna samo pretnja da ih nateraju da beže kada ne veruju u Gospoda. „Opaki beži kada ga niko ne progoni, a pravednici su hrabri kao lav.“ Prič. xxviii 1.

VEČNA, NESEBIČNA LJUBAV

A sada dolazi najne očekivanije i najmilostivije obećanje. Ono je neočekivano, zato što je toliko potpuno drugačije od ljudske prirode, i prema tome je utoliko milostivije. Posle prepričavanja tvrdoglavošći naroda, kako su rekli, „Uklonite ispred nas Sveca Izraelovog,“ i odbili da se oslone na njega, radije birajući svoj sopstveni put, Gospod kaže, „Zato će Gospod čekati, da vam se može smilovati, i zato će on biti uzvišen, kako bi vam iskazao milosrđe: jer Gospod je Bog suda; blagoslovljeni su svi oni koji na njega čekaju.“ Zašto će Bog čekati da bude milostiv?—Zato što je narod bio buntovan. Značenje reči prevedene „čekati,“ je „čeznuti za,“ „želeti;“ i izjava je da iako ga je narod odbacio, ne postoji ništa za šta je on više željan, nego da postupa sa njima ljubavno. „Gospod mi se odavno ukazao, rekavši: 'Jeste, ljubavlju večnom voleo sam te; zato sam te sa milosrđem privlačio.'“ Jer. xxxi 3. Da li je ikada postojao savršeni primer nesebične ljubavi? „Veće ljubavi niko nema od ove: da neko svoj život položi za svoje prijatelje.“ „Ali Bog iskazuje svoju ljubav prema nama time što je, dok smo još bili grešnici, Hrist umro za nas.“ Rim. v 8. Ljudska ljubav je sebična; ljudi vole zbog zadovoljstva koje dobijaju od predmeta njihove naklonosti, i obično prestaju da vole kada su omalovaženi ili zapostavljeni. Sa Bogom je to potpuno drugačije. On voli, kako bi mogao dati zadovoljstvo predmetima svojih naklonosti, i pronalazi svoje zadovoljstvo u sreći koju njegova ljubav pruža voljenima. Mržnja i zlostavljanje samo pozivaju veća pokazivanja njegove večne, nepromjenjive ljubavi. Gde se umnoži greh, milost mnogo više obiluje. On zna smrtnu bolest od koje grešnici pate, i čezne sa celom svojom beskonačnom dušom da ih izbavi od nje. Da li je išta ikada bilo više čudesnije milostivo!

„Oh, nado svakog skrušenog srca!

Oh, radosti svih krotkih!

Prema onima koji padaju, kako si ljubazan!

Kako si dobar prema onima koji traže!

„I oni koji te pronalaze, pronalaze blaženstvo

Koje ni jezik ni pero ne mogu pokazati;

Isusova ljubav, šta je,

Niko osim njegovih voljenih ne zna.“

Ako shvatimo ovu jedinstvenu istinu to će biti najkorisnija lekcija za nas. Poznavati Isusovu ljubav, koja je samo prikaz Božje ljubavi, jeste poznavati mudrost večnosti. Međutim hajde da zapamtimo da nju poznavati znači učiniti praktičnu primenu nje. Moramo je prihvatiti da bismo je poznavali. A prihvatanje Božje ljubavi ne znači samo sebično uživanje njenih blagoslova. Ne postoji sebičnost u Božjoj ljubavi, i prema tome niko ne može sebično da uživa u

njoj. Prihvatanje nje isteruje sebičnost. Ako zaista primimo Božju ljubav, onda mržnja drugih, umesto da nas učini hladnim i tvrdim prema njima, samo će uvećati našu želju da postupamo sa njima ljubavno. Vi kažete da to nije prirodno, i da nijedan čovek ne može to učiniti. Ne, nije prirodno, ali je duhovno; i nije moguće ni za jednu ljudsku prirodu da pokaže takvu ljubav; jedini način kako to može biti učinjeno je da imamo Božju ljubav izlivenu svuda u našim srcima, a to se radi od Svetog Duha, koji je tako slobodno dat svima koji su voljni da prime. Nećemo li naučiti ovu lekciju Božanske ljubavi?

SUD I MILOST

ZASTO Gospod pokazuje tako čudno milosrđe i milost?—Zato što je „Gospod Bog suda.“ Mislili ste da pravda i sud znače kazna? Oh ne, ne nužno. Pravda i sud su temelj Božjeg prestola, a njegov presto je presto milosti. Bog je pravedan u tome da je On taj koji opravdava one koji veruju u Isusa. Rim. iii 26. To je objava njegove pravednosti, jer Bog polaže svoje pravo na pravednost na činjenici da je veran da oprašta grehe, i da čisti od svake nepravednosti. 1. Jovanova i 9.

„ON će ti biti veoma milostiv na glas tvoga vapaja.“ Gospod traži prilike da čini dobro. „Uživa u milosrđu.“ Mihej vii 19. On sluša da čuje šta će njegov narod da mu kaže. Mal. iii 16. „Tek što čuje, odgovoriće ti.“ Saginje se ka zemlji, željno čekajući da čuje neki vapaj. Toliko pažljivo sluša da ne samo da čuje najslabiji šapat, već i prvi impuls da se prizove stiže do njegovog srca. On zna misli i namere srca i odgovara na njih. Nije kao nepravedni sudija, koji mora biti nagovaran i napadan pre nego što će odobriti pravedan zahtev. Vidi Luka xviii 1-8. Bog je Bog suda, i nije nepravedan; prema tome on čuje i odbranjuje brzo. Sigurno imamo svako moguće ohrabrenje koje bi se moglo dati, da prizovemo Gospoda, kako bismo mogli dobiti milost, i pronaći milosrđe da pomogne u vreme nevolje.

Ovo poglavlje obiluje milostivim obećanjima. Iako smo imali nevolju kao neophodni rezultat naše sopstvene svojeglavošći, ipak naši učitelji neće biti uklonjeni od nas, već će ih naše oči videti. Gospod nas neće ostaviti da lutamo u neznanju o putu, već će naše uši čuti reč iza nas, kako govori, „To je put, njim hodajte.“ Kako je čudno da smo toliko skloni da mislimo da su blagovremeno upozorenje i pouka teškoća umesto blagoslov! „Nije u čoveku koji hoda da upravlja svojim koracima,“ prema tome dobro činimo da se molimo, „O, Gospode, ispravi me, ali osudom.“ Jer. x 23, 24.

OKREPLJUJUĆI UČITELJI

U stihu 20 imamo odličnu ilustraciju o blagoslovima iz različitih prevoda Biblije, umesto iz samo jednog. Svi zemaljski jezici su samo delovi savršenog nebeskog jezika. Mrlja prokletstva je na svemu, tako da čak i ako bismo imali sve jezike spojene trebalo bi i dalje da imamo

samo nesavršenu reprodukciju izvornog jezika. Božje misli nisu kao naše misli, već su veoma duboke, i više od nebesa. Da li je onda nemoguće za nas da razumemo Božju Reč, zato što imamo samo jedan od mnogih nesavršenih jezika na našem raspolaganju?—Ne, ni na koji način. Bilo bi nemoguće za nas da je razumemo, čak iako bismo bili stručnjaci za sve njih, ako bismo bili prepušteni našoj sopstvenoj mudrosti; ali Sveti Duh nam je dat, kako bismo mogli znati stvari koje su nam besplatno date od Boga. 1. Kor. ii 12. Ipak mi treba da upotrebimo svako sredstvo koje je Bog stavio u naš dohvat, a među njima je znanje o različitim jezicima, ili upotreba različitih prevoda za jedan jezik koji razumemo. Dakle u ovom slučaju učimo mnogo iz činjenice da dok u jednom prevodu imamo reč „učitelj,“ u drugom imamo reč „kiša“ za istu stvar.

NE postoji protivrečnost u ovome, nema nedostataka sklada; jer je činjenica da je Hebrejska reč ispravno prevedena i „učitelj“ i „kiša.“ To nije zbog siromaštva jezika, već radije zbog njegovog bogatstva, pošto je svaka reč toliko obimna. Postoji lekcija koja treba da bude naučena iz ovoga: učitelj treba da bude onaj koji okrepljuje svoje učenike, kao što kiša osvežava zemlju. Ne postoji učitelj kao Bog (Jov xxxvi 22), jer je On izvor žive vode (Jer. ii 13), „mesto širokih reka i rukavaca“ (Isa. xxxiii 21), i on je „kao rosa Izraelu.“ Osija xiv 5. Bog izliva pljusak na onog ko je žedan, i na isušeno tlo potoke, čak i svog Svetog Duha, koji je voda života. Isa. xlv 3; Jovan vii 37-39. Prema tome oni koji veruju pustiće potoke žive vode. Hrist, najveći od učitelja, zna kako da okrepi umorne sa rečju. „Slušajte, nebesa, i govoriću; i slušaj, zemljo, reči usta mojih. Neka moja doktrina kaplje poput kiše, moj govor neka se kao rosa spusti, kao kišica na nežnu biljku i kao pljuskovi na travu: jer ću ja objaviti ime Gospodnje, a vi pripišite veličanstvo Bogu našem.“ Pnz. xxxii 1-3.

ŽIVOTODAVNI, PROŽDIRUĆI DAH

MILOSTIVA su Božja obećanja, a večna i beskonačna je njegova ljubav; ipak to ne znači da će zlobi biti dopušteno da traje zauvek. „Iako ruka ruku mije, zli neće ostati nekažnjeni.“ Oni koji istrajavaju u činjenju zla prema tvrdoći njihovih sopstvenih nepokajanih srca, samo gomi-laju na sebe gnev za dan gneva i objavljenja pravednog Božjeg suda, koji će uzvratiti svakom prema njegovim delima. Rim. ii 4-6. Međutim kod pohođenja kazne, nema promene u Bogu. On je i dalje isti Bog ljubavi. „Zauvek traje milosrđe njegovo.“ Uništenje zlih je samo prirodan, neizbežan rezultat odbacivanja njegove beskonačne ljubavi čiji je dar život. Zapazite da je Božji dah ono što raspaljuje vatre Gehene. „Udariće zemlju palicom svojih usta, i dahom svojih usana pogubiće zlikovca,“ ipak „pravednost će biti pojas njegovih bokova i vernost pojas njegovih slabina.“ Isa. xi 4, 5. Taj dah koji uništava zle, je dah života,—upravo isti dah koji je sada dat celom čovečanstvu, zlima kao i pravednima, i bez kojeg ne bi bilo života na zemlji. Kako onda može biti da će na kraju proždrti zle?—Jednostavno zato što ga neće prihvatiti za ono što on jeste. Ne prepoznavajući Boga u vaz-

duhu koji udišu, ne dozvoljavaju mu da uradi delo za njih koje Bog osmišljava, naime, da ukloni celo bezakonje iz njih. Božji dah je na delu svakog trenutka na celoj zemlji, proždirući nečistoću, i čineći mogućim za ljude da žive. Svuda i sve vreme Bog nam pokazuje za koju svrhu je dah dat: to je da pročisti i očisti, i da život. Onda kada ljudi poistovećuju sebe sa podlošću i grehom, neizbežno je da trebaju biti proždriani od onog što bi bilo njihov život, da su bili voljni. „Naš Bog je oganj koji proždire.“ Upravo isti oganj koji pročišćava zlato sagoreva trosku. Sve prema tome zavisi od toga kako stojimo u odnosu na Boga. Da li ćemo ga primiti zaista kao naš život, dozvoljavajući mu da nas iskupi od celog bezakonja, ili će nam on biti proždirući oganj? „Blagoslovljeni su svi oni koji se u njega uzdaju.“

BUKVALNO MESTO KAZNE

TOFET je bio deo doline sina Enomovog, blizu Jerusalima, gde su se gadosti neznabožaca praktikovale, i gde su ih Jevreji takođe praktikovali kada su se odmetnuli. Tu je bilo to da su oni terali svoju decu da prolaze kroz oganj. Vidi 2. Kraljevima xxiii 10; Jer. vii 31. Tako je to bilo smatrano prokletim mestom, i bilo je mesto za spaljivanje gradskog otpada. Od ovoga dolazi reč „Gehena“ u Marku ix 45, 47, i drugde. Vidi marginu od R. V. Reč jednostavno znači, „dolina Enomova.“ Kada je Isus govorio o njemu kao o mestu gde zli treba da prime svoju kaznu, Jevreji bi dobro razumeli da je to značilo potpuno uništenje—mesto gde nepravedni trebaju biti strnjika, i trebaju biti spaljeni „koren i grana.“ Mal. iv 1. I to nije bila samo govorna figura, jer je upravo na tom mestu, da će zli biti okupljeni kada oganj siđe dole od nebeskog Boga, i proždre ih. Otk. xx 9. Bog ne govori nasumično, već misli ono što kaže.

◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER